

Devet let in tri četrtine po tistem, ko je izšla zadnja v seriji knjig o Harry Potterju, se je udejanjil nov skrivžen – knjiga *Harry Potter in otrok prekletstva*, ki je v resnici

dramsko besedilo, namenjeno za londonsko gledališko predstavo, a zapakirano v tako prepričljiv ovitek, da je ogromno ljudi prepričalo, da gre za novo delo J. K. Rowling. K tej zmešnjavi je pripomogla tudi uradna uvrstitev

Otroka prekletstva

v samo serijo, saj naj bi šlo kar za osmo knjigo. Čeprav so nekateri poceni trik spregledali, to ni ustavilo njenega uspeha. Oboževalci franšize so namreč eni izmed najbolj predanih, skozi leta pa jih Rowlingova vestno zalaga z dodatnimi nagradami (recimo spletna stran

Pottermore

), zato so nenehno v pričakovanju. Koliko ga je

Otrok prekletstva

izpolnil, pa je drugo vprašanje.

Zgodba se dogaja kar nekaj let po izvirni zgodbi oziroma nadaljuje zloglasni *Epilog* iz knjige *Harry Potter in svetinje smrti*

. Harry je zaposlen na Ministrstvu za čaranje, njegov sin Albus pa se mora na prvi dan šole soočiti z vso prtljago, ki jo prinaša družinska zapuščina. Albus je za vedno obsojen na naziv »sin Harryja Potterja«, kar ga seveda bremeni in notranje razžira: »Tega si nisem izbral, vam je to jasno?! Nisem si izbral, da bom njegov sin!«. Zgodba je zastavljena popolnoma enako kot izvirna, saj se začnejo odnosi spletati že na poti na Bradavičarko, Albus se takoj spoprijatelji s Scorpiusom, ki je nihče drug kot sin Dreca Malfoya. Edino, kar je v drami zares dobro izdelano, je njuno prijateljstvo, ki je prikazano z občutkom in se nenehno razvija. Sicer pa so ljubi karakterji iz izvirne serije precej predelani in brez nekega žara, ki ga uspe razviti slog Rowlingove. Sploh Ron je katastrofalen, saj ga avtorja spremenita v bebca srednjih let. Naspluh najbolj zgrešita s humorjem, ki je le blede senca Rowlinginega iskrivega nizanja zabavnih replik in opisov.

Tudi zaplet je vzet iz knjig, saj srečamo starega znanca, ki situacijo zaplete – časotresk. Rowlingova je problem potovanja v času, ki se je pojavil ob knjigi *Harry Potter in jetnik iz*

Azkabana, razrešila s tem, da je časotreske oklicala za uničene. Sedaj pa se pojavi še zadnji preostali, ki je gonilo vsega dogajanja in zaradi takega poceni zgodbenega trika se avtorja zapleteta v časovna neskladja, zgodbene luknje in splošno zmedo. Tudi glavni antagonist ni spremenil obraza, pozdravite Mrlakensteina, ki naj bi se vrnil! Zaradi takega načina kopiranja izvirnika delo večkrat izpade *fanfiction* – ker se Albus in Scorpius vračata v času, se seveda znajdetta recimo na Trišolskem turnirju, tako da lahko vse te dogodke doživljamo še enkrat, samo da tokrat skozi sprano prizmo Thorna in Tiffanyja. Grozni so tudi t. i. prizori časovni preskokov, o katerih didaskalije povedo: »Vstopamo v čudežni svet časovnih preskokov in ves prizor govori o čarovniji. Ko skačemo skozi čas, so spremembe nagle. Med preskoki se ne odvijajo posamezni prizori, temveč vidimo delce, drobce, ki nakazujejo, kako čas neprestano mineva.« Po tem se ekspresno zvrstijo prizori iz Albusovega šolanja, ki so vsi po vrsti travmatični, saj se mora nenehno kosati s svojim legendarnim očetom. Odnos med Harryjem in Albusom je v drami kar zadovoljivo poglobljen in speljan, le za odtenek je klišejski.

Harry Potter in otrok prekletstva je sam po sebi prisrčen sprehod po aleji spominov na odraščanje z iznajdljivo čarovniško trojico, a nič več od tega. Morda deluje na odru, čeprav si je težko predstavljati tako hitre menjave prizorišč, ki jih imamo iz knjig in filmov pred očmi narisana veličastno in skrivnostno. Kot drama je preveč razvlečena, premalo inovativna in predvsem premalo izvirna, čeprav je »napisana po novi izvirni zgodbi.« Da se le prodaja. Harry pa bo tako vse preživel.

Avtorica: Veronika Šoster

{fshare id=2765}